

LỜI SỐNG

Tháng 11.2011

**“Vậy anh em hãy canh thức,
vì anh em không biết giờ nào, ngày nào”**

(Matthêu 25: 13)

Lúc đó Đức Giêsu vừa từ đền thờ đi ra. Các môn đệ hãnh diện chỉ cho Người thấy vẻ hùng vĩ và vẻ đẹp của ngôi đền. Đức Giêsu nói: “Anh em thấy tất cả những cái đó phải không? Thầy bảo thật anh em: tại đây sẽ không còn tảng đá nào trên tảng đá nào; tất cả đều sẽ bị phá đổ” (Mt 24:2). Sau đó Người lên núi cây dầu, ngồi xuống và nhìn thành phố Giêrusalem trước mặt, Người bắt đầu nói về việc thành phố sẽ bị phá hủy và về tận thế.

Các môn đệ hỏi Người tận thế sẽ xảy ra thế nào? Và bao giờ sẽ xảy ra? Đây là câu hỏi mà cả những thế hệ Kitô giáo sau này cũng đặt ra, câu hỏi mà mỗi con người đều tự hỏi. Thực thế, tương lai thật bí nhiệm và thường làm người ta sợ hãi. Ngày nay cũng có người hỏi những nhà bói toán và tra tử vi để biết tương lai sẽ ra sao, điều gì sẽ xảy đến... Câu trả lời của Đức Giêsu thật rõ ràng: thời cánh chung trùng hợp với việc Người đến. Vì là Chúa của lịch sử, nên Người sẽ trở lại. Chính Người là điểm sáng soi cho tương lai chúng ta.

Vậy khi nào cuộc gặp gỡ này sẽ xảy ra? Không ai biết điều đó, nó có thể xảy ra bất kỳ lúc nào. Bởi vì cuộc sống của ta ở trong tay Người. Người đã ban sự sống cho ta; Người có thể lấy lại lúc bất ngờ, không báo trước. Dầu sao Người cũng báo trước cho ta là: anh em có thể sẵn sàng tiếp đón biến cố đó, nếu anh em canh thức.

**“Vậy anh em hãy canh thức,
vì anh em không biết giờ nào, ngày nào”**

Với những lời này Đức Giêsu trước hết nhắc nhở ta rằng Người sẽ đến. Cuộc sống của ta trên trần gian sẽ chấm dứt và cuộc sống mới không cùng sẽ khởi sự. Ngày nay không ai muốn nói đến cái chết... Đôi khi người ta làm mọi sự để quên đi, bằng cách ngập lặn hoàn toàn trong những công việc hàng ngày, đến độ quên cả Đấng đã ban cho ta sự sống và sẽ đòi ta lại để đưa ta vào sự sống tràn đầy, trong niềm hiệp thông với Cha của Người, trên Thiên đàng.

Chúng ta có sẵn sàng gặp mặt Người không? Chúng ta có ngọn đèn cháy sáng, như những trinh nữ khôn ngoan chờ chàng rể không? Chúng ta có sống trong tình thương, không? Hay ngọn đèn của ta tàn lụi vì lo lắng cho nhiều điều phải làm, cho những niềm vui mau qua, lo chiếm đoạt của cải vật chất, chúng ta quên một điều duy nhất cần thiết là thương yêu chẳng?

**“Vậy anh em hãy canh thức,
vì anh em không biết giờ nào, ngày nào”**

Nhưng làm thế nào để canh thức? Trước tiên ta biết là người nào mến yêu thì người đó canh thức. Người vợ biết điều đó, khi chờ đợi người chồng đi làm về muộn hay đi xa trở về; người mẹ biết điều đó, khi run sợ cho đứa con chưa về nhà; người đang yêu biết điều đó, khi nóng lòng chờ đợi giờ gặp mặt người mình yêu... Người nào mến yêu thì biết chờ đợi, cả khi người mình đợi chờ đến trễ.

Ta chờ đợi Đức Giêsu, nếu ta mến yêu Người và nóng lòng ước ao được gặp mặt Người. Và ta chờ đợi Người bằng cách mến yêu cụ thể, phục vụ Người, chẳng hạn, nơi người thân cận, hay dân thân xây dựng một xã hội công bằng hơn. Chính Đức Giêsu là người mời gọi ta sống như vậy, khi Người kể dụ ngôn người đầy tớ trung tín chờ đợi chủ về, người đó lo lắng cho những người làm và những công việc trong nhà; hoặc dụ ngôn những đầy tớ chờ đợi chủ về, họ làm việc để gây lời cho những nén bạc chủ trao.

**“Vậy anh em hãy canh thức,
vì anh em không biết giờ nào, ngày nào”**

Chính vì chúng ta không biết ngày nào, giờ nào Người đến, nên ta có thể dễ dàng chú tâm hơn vào ngày hôm nay Chúa ban cho ta, vào nỗi lo của hôm nay, vào hiện tại mà Chúa quan phòng ban cho ta để sống. Cách đây đã lâu tôi tự phát bộc lộ với Thiên Chúa lời cầu nguyện sau đây. Bây giờ tôi muốn nhắc lại.

*“Lạy Chúa Giêsu, xin cho con luôn biết nói năng
như đó là lời cuối cùng con nói.*

*Xin cho con biết luôn hành động
như thế đó là hành động cuối cùng con làm.*

*Xin cho con biết luôn chịu đựng
như thế đó là nỗi đau khổ cuối cùng con cố để dâng lên Chúa.
Xin cho con luôn biết cầu nguyện như thế đó là dịp cuối cùng
con có được trên trần gian để chuyện vãn với Chúa”.*



Chiara Lubich